

ראובן מירון: בהרים, בפנים הר ארץ. ספריית תרמיל, הוצאת משרד הביטחון, תש"ס, 120 עמ'.
הקריאה בקובץ סיפוריו זה של ראובן מירון היתה בשבילי חיי וייתה מהנה ומפתיעה. לקראת הסיוור הראשון המושכת לתור בני סיפורים ביותם, בוח אחר זה, בן לשם החנאה, זהו כנדי להכיר טוב יותר את כוחו הסיפורי של מירון ואת עולמו הרוחני שבו, בהרים, בפנים הארץ הוא ספרו הראשון של מירון המגיע לידי, למרות שהוא לו קובץ סיפורים שלישי, אחרי "ה" בעות המערביות" (1970), ו"ציפור העופרת" (1978).

בינתיים קראתי את סיפורי "ציפור העור" ורומנו שעובדה זו מעידה יותר מכל על ההנאה שהסכו לי סיפורי, בהרים, בפנים הארץ, סיפורים המצביעים בבירור על סטרו בנות, רגיש ובוגר, השולט בכלי אמנותו. מירון ניהו בכישרו החבונני באנשים, וי השתמחה ברצונותיהם וביכולת לתפוס את ייחודם, והוא יודע לבטא ייחוד זה במילים. הנבחרת היצירתית המהולסת שלו רעננה וי מלאת חן, ופרוט הענוג לקראת אותה, יש לו מה לומר, והוא מבטא את מערכת העור כיום שלו בסיפוריו הטובים בדרך הילת לאט, היינו - בקליקין, באצעות הסיפור, ולעולם לא באצורה מפורשת וישרה, עם זאת, סיפוריו אינם סיפורים אינדיבידואליים, מירון הוא כריזם ובראשונה מספר סיפורים, שטיס רתו לסדר סיפוריים בצורה מרתקת ומפי תיעו, באצעות הסיפור הוא אינו מבקש להעביר מסר כי אר רש - לגעת בלב הקורא. והמלים שלו אכן נוגעות בעוצמת

מלים הנוגעות בעוצמה

על קובץ סיפוריו החדש של ראובן מירון

ראובן מירון

כאיפן הדרגתי את הרקע למכות אכזריות אלה, כשהוא מרחיק עו לתיאור החסמים שבין חורי האשה, מקור העוצמה של הסיפור טעון מסדר מסירת האירועים ובמכלול הפרטים והקטנים שבו, לכן כל הרוצה לתאר אותי נאמנה, יצטרך להעתיקו כמעט מלה במלה לכל מקום. אראשור ביצונת קצרת לאור אותו ואת שאר הסיפורים כהלכה.

גיבוריו של מירון הם בני-אדם רגשים, במסיונם, הרקליטי, נהתיים לא היסובי עמם. אהדה נורמה כולה לאנשים אלה, ולי יצירת ואת הוא מתעב בני-אדם, המצליחים, היינו: בני-אדם אנומים, מחושבים וקריירי טיים. העוסק זו מיינה את כל סיפוריו, אבל היא כוללת כמיוחד ב, סרטנו באובייקטיביזם, וב, אבא הולר עוזבי,

כסיפור הראשון את עוגשים לרגע בסטר רנט, מהולתלי, שחוכנות חיינו נהיה לו לחלוטין - להפליט את הכיאי. ואחר-כך לעשות מסאטר והיטראט, אבל הבהרה הי פנוע המשוחה עם, מהולתלי זה מעדיף על פניו את גיבור הסיפור - בעיר אובד-הדן. סאיננו יודע לה לעשות עם חיינו, והו גם העדפתו של מירון, בסיפור השני מעומת אבא הולר עם היזקאל שטיין המצליח, הניכה כמובן-באטלי. הוא גם ניכה בהערכת הקריוב כלול למרות שהערכה זו אינה מליצה לו כלל. כל הסייפסיה של מירון ושל הקורא נתיבה לאבא הולר, וכל השנאה של מירון יזל הקורא נתיבה ליחזקאל שטיין, שהוא כמובן גם האיש המכיר לטרושו של הולר מהקובץ.

אחד זו חלשים הטובים שניתה לאר בספרות. יום קניוק יצחק אורמן בסיפורי ה"היזקלים, וזכורים הארים, מחארים אף הם אנשים קשים ורעיקים, ובתוך אהדה וזמה, אבל המלים שלהם אינו מצליחות לבעת בי רגש נמצא בסיפור, בהרים, בפנים הארץ,

ההתייחסות עקיפה

העוצמה הרגשית המיוחדת של שלושת ה סיפורים הנזכרים ושל הקובץ, בהרים, בפנים הארץ, בכלל, נובעת כאמור מסגנונו של מירון. התיבה של מירון מרשימה בחסכונית שלה, אין בסיפורי מלים מיותרות ובוזרות לא המלל, המאפיין רבים וטובים כגון יצחק ברנר וזרם קניוק. כמובן, מירון מתאי מצ' כים טעני רגש באיכות ובמשפטים עובדתיים, והו, נוכח לסדר מסירת האירועים, שורש העוצמה של סיפוריו. בסיפורי הטובים אין מירון מלווה את התיאור העובדתי בדברי פרשנות ואין הוא מכנה את הרגש בשמו, אלא פמויש אותו באצעות מלים אחרות על דברים אחרים לחלוטין. במתינה זו הסגן, והל רק השפה נושאים איש צברי מיב' הק - כולו קונים כלפי חור, קונים המס' הירים את הרגש האינטימי ואף את הנטימניז לילות שבפנים.

דוגמה טובה לדרך ההתייחסות העקיפה לי רגש נמצא בסיפור, בהרים, בפנים הארץ,

הסיטואציה הוא זו: אשורו של דויד שצובה אותו, כאל לבקור מותני-לארץ ומשוחחת עתה עם בעלה והוריו הקונים, הרוצים בכלי מארדם שהיא תשוב אליו, וכך מתנהלת הק' שיהיה:

"מאן הענתו?" - שאל הזקן.
 "מיוון" - השיבה רות.
 "ויוו" - אמרה הזקנת. - ייורו וקילים כמו שלנו, לא נ".
 "בערך" - אמרה רות - זאת אומרת שלדי הים לח ודוביק בערך כמו אצלנו".
 "מה יש ביוון חוץ מיס?" - התפלאת הזקנת.
 "הרים" - אמרת האשה הצעירה -
 "בפנים הארץ יש הרים נבחרים, עם חם, יבש".

"כס אצלנו יש הרים, לא ו" - אמרה הזקנה -
 "אולי לא גבוהים כל כך, אבל חרים".
 "מה זה ו?" - אמר הזקן -
 "שיעור בניאורסיה את נותנת להם ו"
 "בשאהנה מלפס מורחה ישנו באמצע היליחה" - רטנה הזקנה -
 "אני לא מעורה לך".
 "מספיק" - אמר דויד -
 "אתם לא תסתכסכו עמשי בכלל נגוריה".

דיאלוג זה תלוש מתקשרו בסיפור, אך דומני שהיא ממויש משתו מן העוצמה הי רגשית של כתיבתו של מירון. הרגש האינטימי הבנייה הנבונה והרגישת של הסיפורים, הליטון המהולסת וההסגונית שלהם, חורף התיישראלי שב מתבונן מירון - כל אלה עושים את הקריאה בסיפורי הים לתווייה מרגשת מאוד לעתים, ותמיד מהנה, אכן, ראובן מירון הוא ללא ספק אחד הי סיפורים העבריים הטובים ביותר האותכים בינם.